

Sygn. akt V.2 Ka 438/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Olga Nocoń

Protokolant: Roman Czarnacki

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2014 r.

sprawy:

M. W. (1) /W./

syna Z. i Ł.

ur. (...) w miejscowości L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w warunkach określonych w art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 38 § 2 pkt 1 kks przy zast. art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 17 lutego 2014r. sygn. akt II K 403/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w

kwocie 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych oraz wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 438/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 17 lutego 2014r, sygn. akt II K 403/12, uznał oskarżonego M. W. (1) za winnego tego, że:

1. w okresie od 25 lutego 2004r. do 25 stycznia 2008r. w R., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru podania nieprawdy co do wysokości należnego podatku od towarów i usług (...), będąc osobą zajmującą się faktycznie sprawami gospodarczymi i finansowymi PPHU (...) – M. W. (2) w R., składając Urzędowi Skarbowemu w R. comiesięczne deklaracje VAT – 7 o wysokości należnego podatku VAT za poszczególne miesiące, poprzez podanie nieprawdy w tych deklaracjach za miesiące od stycznia 2004r. do grudnia 2007r. odnośnie wysokości podatku należnego oraz obniżającego go podatku naliczonego, co pozostawało w związku z obniżeniem kwot podatku należnego o kwoty podatku naliczonego, nie potwierdzone fakturami stwierdzającymi nabycia towarów bądź usług, czym naruszył przepisy art. 19 ust. 1 i 2, art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1993r. o podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego (Dz. U. z 1993 roku Nr 11, poz. 50 ze zm.), a od 1 maja 2004r. – art. 87 ust. 1, art. 86 ust. 1 i ust. 2, art. 5, art. 19 ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 roku Nr 54, poz. 535 ze zm.), § 48 ust. 3, §50 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22.03.2002r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowym (Dz. U. z 2002r. Nr 27, poz. 268 z zm.), a od 1 maja 2004r. §14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004r. Nr 97, poz. 971), §26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, zaliczkowego zwrotu podatku, zasad wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, dla których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004r. Nr 97, poz 971), naraził na uszczuplenie podatek od towarów i usług w łącznej kwocie 1.550.345,00 złotych przy czym przyjmuje, że wartość ta jest wielka, tj. za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 §1 kks w zw. z art. 6 §2 kks w zw. z art. 9 §3 kks w zw. z art. 37 §1 pkt 1 kks i za to na mocy art. 56 §1 kks w zw. z art. 37 §1 pkt 1 kks i art. 38 §2 pkt 1 kks skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 złotych,

2. w okresie od 25 lutego 2005r. do 25 stycznia 2008r. w R., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru podania nieprawdy co do wysokości należnego podatku od towarów i usług (...), będąc osobą zajmującą się faktycznie sprawami gospodarczymi i finansowymi PPHU (...) – M. W. (2) w R., podając Urzędowi Skarbowemu w R. comiesięczne deklaracje VAT – 7 o wysokości należnego podatku VAT za miesiące od stycznia 2005r. do maja 2005r., od lipca 2005r. do listopada 2005r., od stycznia 2006r. do grudnia 2006r., od lutego 2007r. do grudnia 2007r., dane niezgodne ze stanem rzeczywistym odnośnie wysokości należnego podatku od towarów i usług – (...) oraz obniżającego go podatku od towarów i usług, naliczonego, nie potwierdzonego fakturami stwierdzającymi nabycie towarów bądź usług w tych okresach, czym naruszył przepisy ust. 87 ust. 1, art. 86 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004r. Nr 54, poz. 535 ze zm.) w zw. z §14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004r. Nr 97, poz. 971), §26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, zaliczkowego zwrotu podatku, zasad wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, dla których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004r. Nr 97, poz 971), wprowadził w błąd ten Urząd Skarbowy narażając na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej w postaci podatku od towarów i usług – (...) za w/w miesiące w łącznej kwocie 350.997,00 złotych poprzez żądanie zwrotu nadpłaty podatku z tego tytułu, tj. za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 76 §1 kks w zw. z art. 6 §2 kks w zw. z art. 9 §3 kks i za to na mocy art. 76 §1 kks skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 złotych,

3. w dniu 12 grudnia 2008r. w R., będąc osobą zajmującą się faktycznie sprawami gospodarczymi i finansowymi PPHU (...) – M. W. (2) w R., nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku przechowywania ksiąg podatkowych w miejscu wskazanym ustawą za 2004, 2005, 2006, 2007 rok czym naruszył przepisy art. 86 §1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja Podatkowa (Dz. U. 1997, 137, 926 z późn. zm.), tj. za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 60 §2 kks w zw. z art. 9 §3 kks i za to na mocy art. 60 §2 kks skazał go na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 złotych,

4. w dniu 12 grudnia 2008r. w R. będąc osobą zajmującą się faktycznie sprawami gospodarczymi i finansowymi PPHU (...) – M. W. (2) w R., nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku przechowywania wystawionych i otrzymanych faktur VAT za 2004, 2005, 2006, 2007 rok, czy naruszył przepisy art. 88 §1 i §2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja Podatkowa (Dz. U. z 1997, 137, 926 z późn. zm.), tj. za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 62 §3 kks w zw. z art. 9 §3 kks i za to na mocy art. 62 §3 kks skazał go na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 złotych.

Na podstawie art. 85 kk, art. 86 §2 kk w zw. z art. 20 §2 kks i art. 39 §1 kks Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego w pkt 1 i 2 wyroku kary pozbawienia wolności oraz orzeczone w pkt od 1 do 4 wyroku kary grzywny i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 1 roku pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych.

Na podstawie art. 69 §1 i §2 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk w zw z art. 20 §2 kks Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 617 kpk w zw. z art. 113 §1 kks oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23.061973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2.889,40 złotych, na którą składają się wydatki w kwocie 309,40 złotych oraz opłata w kwocie 2.580 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego i zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 167 kpk w zw. z art. 9 §1 kpk polegającą na pominięciu (braku dopuszczenia z urzędu) dowodu z przesłuchania w charakterze świadka M. W. (2) odnośnie okoliczności objętych zarzutami, w tym w szczególności w zakresie prowadzonej działalności, nabywanie przez firmę świadka towarów i usług w okresie objętym aktem oskarżenia oraz miejsca przechowywania dokumentacji księgowo – finansowej jego firmy w latach 2007 i 2008,

b) art. 5 §2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

c) art. 4 kpk i art. 7 kpk, poprzez nienależyte rozważenie wszystkich okoliczności sprawy oraz dowolną ocenę dowodów,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez:

a) przyjęcie, że M. W. (1) w okresie objętym zarzutami, tj. od lutego 2004r. do grudnia 2007r. w sporządzonych deklaracjach VAT-7 podawał nieprawdę, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie takich ustaleń,

b) przyjęcie, że M. W. (1) w dacie sporządzenia deklaracji podatkowych za okres od lutego 2004r. do stycznia 2008r. nie posiadał faktur VAT uprawniających go do skorzystania z prawa do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie takich ustaleń,

c) przyjęcie, że w skradzionym pojeździe nie znajdowała się dokumentacja księgowo – finansowa firmy PPHU (...) M. W. (2) oraz, że przedmiotowa dokumentacja jest w posiadaniu oskarżonego w miejscu nieznanym dla organów ścigania, co do którego ma wiedzę oskarżony, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie takich ustaleń,

d) przyjęcie, że M. W. (1) mógł przechowywać dokumentację księgowo- finansową w remontowanych biurach firmy w K., bądź w mieszkaniu M. W. (2), podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie takich ustaleń,

e) przyjęcie, że oskarżony M. W. (1) w sposób umyślny wypełnił znamiona czynów zabronionych opisanych w części wstępnej zaskarżonego wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie takich ustaleń.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. W. (1) od zarzucanych mu czynów oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim wskazać należy, iż nie jest trafny zarzut obrońcy oskarżonego jakoby Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Podkreślenia wymaga, iż zarzut błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego.

Wskazać należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 kpk). W sytuacji, w której takowych uchybień on nie wykazuje, poprzestając (co jest bardzo częstym zjawiskiem) na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się (na ogół) z wymogami tegoż art. 410 kpk, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu tego zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.04.2006 r. II AKa 80/06 Lex nr 183575).

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia, wskazując jednocześnie przesłanki którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym, przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów.

Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego w sposób przekonujący uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Dlatego też w ocenie Sądu Okręgowego zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie podważają trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zdaniem Sądu Okręgowego nie doszło również do naruszenia przepisów art. 4, 7 kpk jak zarzucał to w swojej apelacji obrońca oskarżonego. Podkreślenia wymaga, że wyrażona w art. 4 kpk zasada obiektywizmu nie polega na obowiązku interpretowania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jedynie na korzyść oskarżonego. Zasada ta nakazuje bowiem zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie.

Obiektywizm sądu w świetle art. 4 kpk powinien być oceniany w szczególności po sposobie prowadzenia postępowania, podejmowanych w jego trakcie czynnościach procesowych, czy odnoszenia się do stron, zwłaszcza oskarżonego, ale również i innych uczestników postępowania, a nie dopiero po wydaniu orzeczenia np. na podstawie niestosownych, a nawet obraźliwych sformułowań dotyczących oskarżonego (wymienionych podmiotów), zawartych w pisemnym uzasadnieniu wyroku, chyba że ujawnią się dowody (okoliczności) wskazujące na brak wcześniejszej bezstronności tego sądu (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011r., WA 10/11)

Przepis art. 7 kpk stanowi z kolei, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonego obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa.

Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie w sposób szczegółowy wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia wskazując jednocześnie przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Jednocześnie dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów.

Zasadnie Sąd Rejonowy dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. W. (1) jedynie w części, tj. w zakresie, w jakim wskazał, iż od 2001 roku był pełnomocnikiem swojego zięcia M. W. (2) w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej pod firmą PPHU (...) M. W. (2), kontraktów handlowych, w tym obliczaniem należnych Skarbowi Państwa podatków jak i składaniem stosownych deklaracji podatkowych, a także w kwestii parokrotnych zmian siedziby firmy. Zgodzić się również należy z Sądem Rejonowym, iż na wiarę nie zasługują wyjaśnienia oskarżonego w kwestii, iż do sierpnia 2008 roku dokumentacja była przechowywana przez oskarżonego zarówno w siedzibie firmy jak i jego mieszkaniu w R. na ul. (...) – jako sprzeczne z ustaleniami Policji oraz Urzędu Skarbowego w R.. Nie zasługiwały również na wiarę wyjaśnienia oskarżonego w kwestii, iż w związku z planowanym we wrześniu 2008r. przeniesieniem siedziby przedsiębiorstwa do K. już w sierpniu 2008 roku oskarżony zapakował całość dokumentacji finansowej i księgowej PPHU (...) do samochodu osobowego marki B. należącego do M. W. (2) oraz, że dokumentacja ta zaginęła wraz ze skradzionym samochodem w trakcie pobytu oskarżonego na urlopie, kiedy to pozostawił on samochód wraz z całą dokumentacją na okres dwóch tygodni na niestrzeżonym parkingu w K. przy ulicy (...). Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy wskazał powody, dla których wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie zasługują na wiarę i Sąd Okręgowy w pełni się z nimi zgadza. Na uwagę zasługuje okoliczność, iż oskarżony przez długi czas uchylał się od możliwości przeprowadzenia kontroli przez Urząd Skarbowy w R., a gdy dowiedział się, że podobną kontrolę planuje Urząd Kontroli Skarbowej w K., najpierw uchylił się od tej kontroli wskazując, iż jedzie na urlop, a następnie stawiał się w urzędzie twierdząc, iż podczas jego nieobecności, skradziony został samochód, w którym jakoby przechowywana była cała dokumentacja finansowa PPHU (...) M. W. (2). Co istotne ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że o zaginięciu dokumentacji oskarżony poinformował Urząd Skarbowy w R. dużo później, bo dopiero w grudniu 2008r., już po rozpoczęciu kontroli przez Urząd Kontroli Skarbowej w K.. Słusznie podkreśla Sąd Rejonowy, iż w niniejszej sprawie należy brać pod uwagę cały aspekt zachowania oskarżonego i to począwszy od listopada 2007r. kiedy to Urząd Skarbowy w R. bezskutecznie próbował przeprowadzić kontrolę, a próby skontaktowania się z oskarżonym (i to pomimo odebrania przez niego korespondencji z Urzędu Skarbowego) okazały się również bezskuteczne. Zachowanie oskarżonego niewątpliwie świadczy o tym, że celowo uchylał się on od kontaktu z organem podatkowym, uniemożliwiając przeprowadzenie kontroli i tym samym dążąc do uniknięcia wykazania nieprawidłowości w deklaracjach, które były przez niego sporządzane.

Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy niezrozumiała jest argumentacja oskarżonego, wskazująca powód, dla którego oskarżony zdecydował się na pozostawienie całej dokumentacji firmy w samochodzie i to jeszcze na niestrzeżonym parkingu, zamiast pozostawić ją bądź w pomieszczeniach firmy, gdzie i tak docelowo miała trafić, bądź też w mieszkaniu M. W. (2) (który mieszkał w K.), czy też nawet w mieszkaniu E. O. (1) (która miała sprawować pieczę nad samochodem). Nadto na uwagę zasługuje fakt, iż po znacznym upływie czasu oskarżony był w stanie dokładnie wskazać kontrahentów, z którymi współpracował, podając ich dokładne adresy, co niewątpliwie wskazuje na to, że dokumentacja ta nie zaginęła, ale jest przechowywana przez oskarżonego w nieznanym organom ścigania miejscu.

Ustalając stan faktyczny zasadnie Sąd oparł się przede wszystkim na zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji, co istotne wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, jak również nie ujawniły się żadne okoliczności, które kwestionowały by ich wiarygodność i rzetelność.

Zasadnie również Sąd dał wiarę zeznaniom świadków G. W., J. B., M. D., A. M., S. C., P. D., D. S., M. B., B. D., G. S., M. S., A. O., T. N., J. gruda, P. L., T. J., A. K. (1), H. M., J. S., W. S., A. K. (2) i G. R. (świadkowie ci byli lub są nadal

właścicielami, pracownikami, bądź członkami zarządów spółek współpracujących z PPHU (...) M. W. (2) w latach 2004-2008), świadków E. K. i G. M. (będących urzędnikami zatrudnionymi w Urzędzie Kontroli Skarbowej w K.), świadka E. O. (2).

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, iż oskarżony M. W. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów. Wskazać należy, iż dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń. Sąd ten bowiem w sposób szczegółowy wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowody, które uznał za wiarygodne i dlatego, a także powody dla których innym waloru wiarygodności odmówił.

Z tych też względów nie można zgodzić się z zarzutem apelacji obrońcy oskarżonego, iż Sąd dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 4 i art. 7 kpk. Sąd Rejonowy dokonał oceny całokształtu materiału dowodowego w sposób bezstronny, nie przekroczył przy tym granic swobodnej oceny dowodów, i jednocześnie uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Rozważania Sądu I instancji dotyczące oceny zebranych w sprawie dowodów Sąd Okręgowy w pełni podziela. Nie przekroczył Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów. Następnie swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego Sąd ten w przekonujący sposób uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Dlatego też Sąd Okręgowy w pełni podziela rozważania Sądu Rejonowego co do oceny zebranych w niniejszej sprawie dowodów i ich ponowna analiza jest bezcelowa. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku w pełni odpowiadają również dyrektywom określonym treścią art. 424 §1 kpk,

Nie sposób również zgodzić się z zarzutem obrońcy oskarżonego, iż Sąd dopuścił się obrazy przepisu art. 5 §2 kpk. Wskazać należy, iż wyrażona w art. 5 §2 kpk zasada *In dubio pro reo*, ma zastosowanie dopiero w sytuacji, gdy powzięte przez organ procesowy wątpliwości, co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii faktycznej lub prawnej nie dadzą się usunąć, pomimo powzięcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych, względnie jedynie trafnej wykładni prawa. Oceniając czy został naruszony zakaz wynikający z przepisu art. 5 §2 kpk nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji, ale ważne jest wyłącznie to, czy sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i w sytuacji braku możliwości usunięcia tej wątpliwości rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego, albo czy też w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć. O tym, iż zaistniała okoliczność opisana w art. 5 § 2 kpk można więc mówić jedynie w wtedy, gdy pomimo podjęcia starań nie zgromadzono dowodów, które pozwoliłyby na usunięcie istniejących wątpliwości w sprawie.

Podgląd taki wyraził m.in. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 lutego 2013 r. II AKa 13/13, zgodne, z którym dla oceny, czy został naruszony zakaz *in dubio pro reo*, nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale jedynie to, czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku bowiem, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły *in dubio pro reo*, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów.

Jeżeli z kolei chodzi o podnoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 167 kpk w zw. z art. 9 §1 kpk, wskazać przede wszystkim należy, iż przepis art. 167 kpk m.in. z urzędu nakłada na sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2006r., V KK 360/05). Sąd ma zatem obowiązek przeprowadzić dowód z urzędu tylko wtedy, jeżeli dokonując oceny dotychczas ustalonego materiału dowodowego uzna, że materiał ten jest niepełny, niekompletny i należy go dla całkowitego wyjaśnienia sprawy o te dowody uzupełnić. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie pozostawiał wątpliwości co do winy oskarżonego.

Zasadnie również Sąd Rejonowy ocenił stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, tj. jako wysoki w stosunku do przestępstw skarbowych z art. 56 §1 kks i art. 76 §1 kk oraz znaczny w stosunku do przestępstw z art. 60 §2 kks i art. 62 §3 kks, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, motywację sprawcy, a także wagę naruszonych obowiązków finansowych. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony jako osoba prowadząca

sprawy finansowe i księgowe podmiotu gospodarczego winien wykazać się szczególną ostrożnością i wnikliwością przy dokonywaniu obliczeń podatku, tymczasem oskarżony swoim zachowaniem zmierzał do uszczuplenia należności publicznoprawnych i działał przeciwko dobru ogólnospołecznemu.

Przy wymiarze kary Sąd Rejonowy zasadnie miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 300 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 40 złotych miał na uwadze stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości czynów, wysoki stopień zawinienia, fakt uprzedniej karalności oskarżonego, a także okoliczności przemawiające na jego korzyść, tj. fakt, iż prowadzi ustabilizowany ryb życia, jest aktualnie zatrudniony i posiada stały dochód. Z kolei przy ustalaniu wymiaru i stawki kary grzywny miał na uwadze warunki osobiste, rodzinne i majątkowe oskarżonego, a także jego możliwości zarobkowe. Rację należy przyznać Sądowi Rejonowemu, iż można przyjąć, że istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego M. W. (1) i zasadne jest zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat. Bez wątplenia orzeczona kara spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej

Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 1 kk.